

DORMIR AMB LES MÒMIES

-Faré això. Em sembla molt divertit.- diu la Sara.

-Què et sembla molt divertit?- pregunta el seu pare.

-Això. La Sara agafa el diari i l'ensenya al seu pare:

'DORMIR AMB LES MÒMIES'

'Dormir una nit gratis a la sala de les mòmies del Museu Egipci?

Ara es pot, si no ets més gran de divuit anys.

Truca al següent telèfon.....'

El seu pare no llegeix més.

-Una broma, no?

-Ho dic de veritat.- diu la Sara-. I crec que a la Júlia també li agradaria dormir al museu. Ara mateix trucaré al museu.

-La Júlia i jo podem venir avui a les vuit!-cria la Sara després d'un minut.

-A les vuit? Gairebé són les set. A més a més fa molt de fred a fora. Han dit que nevarà.-diu el pare-.

-No m'importa. Em posaré un abric, bufanda, gorra i mitjons gruixuts.

-D'acord.... Truca a la Júlia i diga-li que si pot la vindrem a buscar a les set i mitja. Jo agafo un sac de dormir i explicaré a la mare que dormiràs amb les mòmies avui.

A les vuit la Sara i la Júlia surten del cotxe del pare de la Sara.

-A les vuit del matí us vindré a buscar.-diu el pare-.

La Sara i la Júlia entren al museu. El sostre és alt i és aguantat per pilars que tenen símbols egipcis, serps, ulls, ocells, gripaus, micos, etc.

-Hola, senyoretes.

La Sara i la Júlia es giren i criden. Hi ha un senyor, tot embolicat de draps.

-Ho sento, no us volia espantar. Em dic Jaume i sóc el vostre guia. Us volia donar la benvinguda en estil egipci.

Es van posar a riure i en Jaume els va acompanyar cap a la sala de les mòmies.

La sala està plena de vitrines amb mòmies a dins. En Jaume les explica una mica de cada mòmia.

La Júlia espera al davant d'una vitrina on hi ha una mòmia femenina. Posa un cartell a sota: 'Princesa de la dissetena dinastia'.

-Poseu els sacs de dormir en un lloc on us vagi bé, jo vaig a agafar galetes i te.- diu en Jaume-.

La Sara i la Júlia posen els sacs de dormir al terra i en Jaume ja ve amb les galetes i el te.

-Gràcies.- diu la Sara.-Et pots treure aquests draps si vols.

-No, gràcies. És obligatori portar aquests draps aquesta nit.

En Jaume se'n va i la Júlia agafa una galeta.

Després d'un segon la Júlia es posa a tossir, i la seva cara es torna tota vermella.

-Què passa? Què passa?-pregunta la Sara preocupada-.

La Júlia escup un tros de galeta al terra. –Aquesta és la galeta més fastigosa del món!

-Que estrany.- diu la Sara. –Potser ja estan caducades. Ja li direm al Jaume al matí.

Abans d'anar a dormir fan una volta per les vitrines i diuen bona nit a les mòmies. Després es posen a dormir.

A les set del matí la Sara es desperta i veu que la Júlia encara està dormint. De cop i volta s'adona que la vitrina de la princesa està buida.

-Júlia, desperta, ràpid! La Júlia no es mou i continua dormint tranquil·lament.

La Sara obre el sac de dormir. Amb un crit salta cap enrere. En el sac de dormir es veu una cara de mòmia. La mòmia que ha desaparegut de la vitrina.

-Jaume!- crida la Sara-. I baixa corrents les escales. –Jaume! En Jaume està traient-se els draps del cos.

-Jaume, la meva amiga ha desaparegut. I hi havia una mòmia al seu sac de dormir!

-De veritat, senyoreta, jijiji? En Jaume gairebé no es pot aguantar el riure, com si tot fos una broma.

Clar que és una broma! pensa la Sara. Ara ho entenc. La mòmia al sac de dormir no era de veritat. En Jaume havia preguntat a la Júlia si volia anar a baix

i amagar-se, perquè jo no la vegi. Ara ella segur s'està rient al darrere d'una pilar.

-Júlia!- crida la Sara-. On estàs?

En Jaume ja s'ha tret els draps de la cara i mira amb un somriure a la Sara. La seva cara s'assembla a un paper arrugat. Li falta una orella, els seus ulls són dos forats i el seu nas és un forat triangular. En Jaume és una mòmia!

-Ho sento, senyoreta.

La Júlia surt del darrere d'una pilar i sense dir res, mira a la Sara sense expressió a la cara.

-Júlia, Júlia, hem d'escapar! En Jaume és..... La Sara para de parlar quan mira a la seva amiga.

La Júlia no es mou.

-Ara és una de nosaltres.-diu en Jaume.- I tu aviat també.

La mà d'en Jaume aguanta l'espatlla de la Sara.

-Com, com es pot? La veu de la Sara gairebé no es pot escoltar. La Júlia obre les mans. Hi té unes galetes, les galetes que s'havia menjat abans de dormir. No eren galetes normals, però eren unes que et transformaven en una mòmia!- Però, perquè?

-Necessitàvem dues mòmies noves.-diu en Jaume encara rient-.

A l'escala del museu hi ha dues mòmies amb jaquetes. Les jaquetes de la Sara i la Júlia.

-Veus,- diu en Jaume- les nostres mòmies volien veure una mica del món després de vint segles. Això vol dir que necessitem dues mòmies més. Vosaltres. I les nostres mòmies es posaran al vostre lloc.

Quan la Sara no mira, la Júlia posa una galeta a la seva boca. No es pot moure i tot el envoltant es posa negre. Es cau a terra i l'últim que sent és el riure d'en Jaume.